

širujícím. Smysl tohoto zák. ustanovení je ten, by odvolání státního zastupitelství v neprospěch obžalovaného bylo vyloučeno tam, kde byl obžalovanému vyměřen aspoň nejmenší zákonem závazně stanovený trest. Poněvadž pak v projednávaném případě je nejmenší zákonem stanovený trest na trestný čin podle Šu 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky jen vězení v trvání osmi (8) dnů, když peněžitou pokutu podle Šu 29 téhož zákona soud uložit může, a však nemusí, ježto pokuta ta není zákonem závazně předepsána, a poněvadž v tomto případě nalézací soud vyměřil trest vězení v trvání čtrnácti (14) dnů tedy v zákonných mezích, jest odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu po rozumu Šu 283 tr. ř. nepřipustno a bylo je proto odmítnouti.

Čís. 2092.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)
Ideální souběh přečinu podle Šu 14 čís. 3 a Šu 14 čís. 5 zákona výrokem »Čecha oběsit«.

»Zástupem« jest nahodilá přítomnost většího počtu osob, který se nedá na první pohled číselně určit a na němž se ničeho nezmění, odejdou-li z něho 1—2 osoby nebo přijdou-li k němu osoby jiné. Stačí 8 hostů v hostinské místnosti.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, Zm II 214/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 23. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinu podle § 14 čís. 3 a 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

Důvody:

Proti odsouzení pro přečiny podle §§ 14 čís. 3 a 14 čís. 5 zák. na ochranu republiky namítá stěžovatel podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že jeho výroky, pronesené při výstupu s T-em, nenaplňují skutkové podstaty těchto deliktů proto, že a) výroky se nestaly veřejně ve smyslu Šu 39 čís. 2 zákona, totiž před zástupem, ježto prý v hostinské místnosti bylo tenkrát, počítaje v to i obžalovaného, přítomno nejvýše 8 lidí, kteří však, jak prý plyne ze svědectví T-ova, výroky těch neslyšeli. Pojem »zástupu« vyžaduje podle mínění zmateční stížnosti přítomnosti většího počtu osob, než 8, b) výrok »Čecha oběsit« platil pouze svědku T-ovi, k němuž jedině se prý obžalovaný obracel, nevida ve své opilosti v něm nikterak zástupce české národnosti, proto prý nelze ve výroku tom spatřovati ani popuzování k zášti proti české skupině obyvatelstva pro její národnost, ani hanobení českého národa. c) Skutková podstata přečinu Šu 14 čís. 5 zákona není mimo to dána proto, že řeči opilého člověka v hostinci, jichž nikdo neposlouchá, nejsou s to, snížit vážnost republiky nebo ohrozit v ní obecný mír. Avšak zmateční stížnost jest ve všech 3 směrech provedena proti zákonu, nedbajíc rozsudečných skutkových zjištění o rozhodných okolnostech.

K a): Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný pronesl závadné výroky v hostinské místnosti, v níž bylo mnoho (plno) lidí. Dle svědectví T-ova, jehož se stěžovatel pro sebe dovolává, bylo tenkrát v hostinci celkem asi 8 hostů, kteří všichni mohli slyšet výroky obviněného, ježto je pronesl velmi hlasitě. Svědek Š. udal, že když věc vyšetřoval (2 hodiny po výstupu), bylo v hostinci celkem asi 10—12 lidí. I když se připustí, že obžalovaný pronesl své výroky jen před 8 lidmi, přítomnými v poměrně malém prostoru, z nichž každý mohl jeho slova slyšet, odpovídá i tento počet pojmu zástupu, jehož charakteristickou známkou je nahodilá přítomnost většího počtu osob, který se nedá na první pohled číselně určit a na němž se ničeho nezmění, odejdou-li z něho 1—2 osoby, nebo přijdou-li k němu noví, jak tomu právě bývá při hostech v hostincích, z nichž jedni odcházejí, druhí přicházejí, ale zástup přes to zůstává.

K b): Rozsudek zjistil, že výrok »Čecha oběsit« již podle svého znění se vztahoval na příslušníky českého národa vůbec, nikoliv na jednotlivou osobu. K přesvědčení, že tomu tak bylo, vedla prvý soud také úvaha, že obžalovaný i v dalších výrocích »aha, počkej, ty jsi Čech, my jsme zde Němci — co tady chceš«? měl na mysli příslušníky české národnosti jako skupiny obyvatelů, nikoliv jedince T-a, jehož neznal, nikdy neviděl a s nímž neměl co činit. Z tohoto formálně bezvadného zjištění smyslu závadného výroku musí zmateční stížnost při provedení hmotného zmatku vycházeti; nečiní-li tak a omezuje-li se na pouhé brojení proti skutkovému předpokladu rozsudku, neprovádí zmatku čís. 9 a) podle zákona.

K c): Že řeč obžalovaného byla způsobilá ohroziti obecný mír v republice, usoudil soud správně, zjistiť, že byla pronesena v hostinské místnosti, kde bylo plno lidí a to v obci na Hlučínsku, kde jsou lidé vznětliví a proti příslušníkům české národnosti zaujatí, a že si toho obžalovaný, který byl v té době starostou jiné sousední obce hlučinské (P.) musel býti vědom. Poněvadž rozsudek zjišťuje formálně bezvadně náležitosti skutkových podstat obou přečinů (podle §u 14 čís. 3 a §u 14 čís. 5 zákona) a to jak po stránce objektivní, tak i subjektivní, není žádné překážky, by nebyl uznán vinným oběma delikty ideálně souběžnými.

Čís. 2093.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)

Ustanovení §§ů 36 a 235 tr. zák. platí i pro obor zákona na ochranu republiky; předpis §u 38 zákona vztahuje se pouze na cizince.

Zločin §u 16 čís. 2 zákona schvalováním vraždy ministra republiky a přečin §u 11 čís. 1, 2 zákona neslušnými výroky o presidentu republiky, spáchané tuzemcem v cizině.

»Mírem v republice« (III hlava zákona) jest právně chráněný pořádek ve státě.

»Schvalování« (§ 16 zákona) záleží v tom, že pachatel některým ze způsobů v zákoně naznačených popírá nedovolenost (nezákonnost) zločinů nebo přečinů projevy směřujícími podle jeho úmyslu nebo aspoň vědomí a zároveň také způsobilými k tomu, by jiní byli jimi zvikláni ve svých právních nebo mravních názorech; netřeba, by účinek ten skutečně nastal.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, Zm II 330/25.)